

[Boeck-Hansen.]

forhandle om Sagerne. Saa „forhandler“ vi, stiller et Ændringsforslag, som gaar ud paa en ret beskedent Ændring af Lovforslaget, men ikke engang dette kan man tiltræde! Vort Ændringsforslag gaar ud paa at indskrænke Loven til udelukkende at gælde de organiserede Tjenere, Kokke og Musikere. Naar Tjenerne og Kokkene og ogsaa Musici gerne vil have det, naar langt de fleste af disse ønsker det, kan vi bøje os derfor, ganske specielt, fordi vi har den Opfattelse, at Indehaverne af Hoteller og Restaurationer synes, at det ikke vil medføre meget store Vanskeligheder for dem. Derimod mener vi, Forholdet er et ganske andet, naar der er Tale om det løse Hotelpersonale; for de Menneskers Vedkommende staar der i hvert Fald ingen Uddannelse bagved, som kan sikre den, der engagerer dem, at de virkelig kan udføre det Arbejde, de paatager sig; der staar ingen Fagforening bagved. Efter vor Formening er det derfor af stor Vigtighed, at det netop er et Konkurrencespørgsmaal, at der bagved staar en Forretningsforbindelse, som staar inde for, at de paagældende forstaar sig paa Arbejdet. Et offentligt Arbejdsanvisningskontor vil ikke kunne have den Forstaaelse af de Menneskers Dygtighed paa det paagældende Omraade, det kan efter vor Formening de private Arbejdsanvisningskontorer langt bedre have. Vi mener, at Konkurrencen mellem de forskellige Anvisningskontorer dog byder noget af en Garanti. Hvis man forbyder de private Anvisningskontorer at anvise løse Medhjælpere, vil det i adskillige Tilfælde bevirke, at Husmødrene ikke kan faa den midlertidige Hjælp, de saa ofte trænger til, og de skulde ikke gerne have det vanskeligere, end de har det i Øjeblikket.

Efter min Mening er det en fuldkommen naturstridig Tilstand, at vi har saa og saa mange Tusind arbejdsløse her i Landet, og samtidig er det uhyre vanskeligt for Husmødre at faa Hjælp. Det skulde ikke gerne gøres vanskeligere for dem at faa midlertidig Hjælp, naar den mere faste Hjælp svigter. Det er desværre saadan, at de unge Piger i mangfoldige Tilfælde mener, at det ikke er saa fint at være huslige Medhjælpere som at være Medhjælpere i en Forretning, enten paa den ene eller den anden Maade — for øvrigt en meget stor Fejltagelse. Saa vidt jeg har forstaaet, har de løse Medhjælpere paa Hoteller og Restaurationer nok en Fagforening, men den er i hvert Tilfælde endnu meget svag; hvis dette Lovforslag gennemføres, og det bliver det jo utvivlsomt, vil

det maaske kunne styrke denne Forening. Men saa er der Spørgsmaal om, hvorvidt det er Lovgivningsmagtens Opgave at styrke Foreningerne, eller om de ikke i Virkeligheden bliver langt stærkere ved at vokse op, saaledes som vore udmærkede Fagforeninger hidtil har gjort. Jeg tror, at Organisationerne klarer sig bedst ved at staa fuldkommen selvstændigt, den Opfattelse har vi da haft hidtil. Kommer man ind paa en Støtte fra Statens Side, vil man i hvert Tilfælde nemt faa det Indtryk, at det demokratiske Frihedsprincip i nogen Grad er trængt tilbage.

Over for vort Ændringsforslag kunde der maaske rejses den Indvending, at de løse Medhjælpere ved Hoteller og Restaurationer en skønne Dag bliver fast organiseret og omfatter langt, langt de fleste af de paagældende Folk, og hvorfor i al Verden skulde de saa ikke være inde under den samme Lov? Ja, saa maatte man altsaa lave en Lov til. Maaske vil den højtærede Minister sige: Saa maaske vi hellere gøre det med det samme. Men Spørgsmaalet er, om der alligevel ikke en skønne Dag bliver fremsat et Lovforslag af lignende Art; vi hører jo allerede, at den højtærede Minister ikke har faaet alle de Mennesker med, som aabenbart gerne vil ind under denne Lov, man har glemt Sygeplejerskerne denne Gang. Naa, de Mennesker bliver ofte glemt, det er vel, fordi de ikke raaber saa højt, fordi de arbejder stilsfærdigt i deres for Samfundet saa overordentlig nyttige Gerning.

Nu hører jeg af den ærede Ordfører, at man vil tage dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse i Udvalget, at man paa ny vil tage denne Tanke op. Vi gaar naturligvis meget gerne med til ogsaa at overveje dette, men er der ikke flere? Skulde der ikke være flere, som den højtærede Minister har glemt? Jeg ved det ikke, men i hvert Fald ved jeg, at der efter vor Formening ingen Grund er til at jage noget saadant igennem, og at der i hvert Fald ingen Grund er til at tage disse løse Arbejdere, som endnu ikke er videre stærkt organiserede, ind under denne Lov.

Hvis der virkelig er Alvor bag ved Regeringens megen Tale om Forhandlingsvillighed, forstaar vi ikke, at man ikke paa dette Punkt kunde vise nogen Imødekommenhed. Det er en Ændring af saa ringe og saa lidet dybtgaaende Karakter, at man skulde have troet, at hvis denne store Forhandlingsvillighed virkelig var til Stede, vilde den have kunnet give sig Udslag her. Men jeg forstaar paa den ærede Ordfører, at dette kan der ikke være Tale